

ພຣະທຳດານເຢຣີ - ເລກທີຫົກສິບສາມ

ນອກເໜືອໄປຈາກແຜນພາບຂອງ Miller: ອົດສະລາມ, ການພິພາກສາໄຕ່ສວນ, ແລະການທົດສອບຂັ້ນສຸດທ້າຍ

Jeff Pippenger
2024-01-27

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ, "ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳຈົດໃຈຂອງ William Miller ໄປສູ່ຄຳພະຍາກອນ ແລະໄດ້ປະທານແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແກ່ທ່ານກ່ຽວກັບພຣະທຳ Revelation." Miller ຖືກຂັດຂວາງໂດຍປະຫວັດສາດຂອງຍຸກສະໄໝທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບການຍົກຂຶ້ນມາໃນນັ້ນ ຈົນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ "ແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່" ທີ່ຢູ່ໃນບົດທົສັບສອງ, ສິບສາມ, ສິບຫົກ, ສິບເຈັດ ແລະ ສິບແປດ ຂອງ Revelation, ເພາະວ່າບົດເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ລະບຸເຖິງການດຳເນີນງານຂອງອານາຈັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງທ່ານບໍ່ອາດເຫັນໄດ້ຈາກຈຸດຍືນທາງປະຫວັດສາດຂອງທ່ານ.

ແສງສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ຖືກປະທານແກ່ມົນເລີ້ນພຣະທຳພຣະນິມິດ ແມ່ນກ່ຽວກັບຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍ, ຕາປະທັບທັງຫຼາຍ ແລະ ແກກທັງຫຼາຍ; ແລະແມ່ນແກກສາມອັນສຸດທ້າຍນັ້ນເອງ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນ "ວິບັດສາມປະການ" ທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ເທິງຕາຕະລາງສອງແຜ່ນຂອງຮາບາກຸກ. "ແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່" ທີ່ໄດ້ຖືກປະທານແກ່ມົນເລີ້ນພຣະທຳພຣະນິມິດ ກ່ຽວກັບບົດບາດຂອງອົດສະລາມໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ. ແຕ່ແມ່ນແຕ່ "ແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່" ນັ້ນກໍຍັງຖືກຈຳກັດໂດຍບ່ອນຕັ້ງທາງປະຫວັດສາດຂອງລາວ.

"ຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດແຫ່ງໃນອາຊີ
ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດໃນຮູບແບບທັງເຈັດຂອງນາງ,
ໃນທຸກການຄົດເຄັມແລະການຫັນປ່ຽນຂອງນາງ,
ໃນຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງແລະຄວາມທຸກຍາກລຳບາກທັງປວງຂອງນາງ,
ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງອັກຄະສາວົກລົງມາຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ. ຕາປະທັບທັງເຈັດ
ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງການດຳເນີນການຂອງບັນດາອຳນາດແລະກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກຕ່າງຄຣິສຕະຈັກ,
ແລະການປົກປັກຮັກສາປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລາດຽວກັນນັ້ນ. ແກກທັງເຈັດ
ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງການພິພາກສາອັນພິເສດແລະໜັກໜ່ວງເຈັດປະການ
ທີ່ຖືກສົ່ງລົງມາເໝືອດແຜ່ນດິນໂລກ ຫຼືເໝືອດອານາຈັກໂຮມັນ. ແລະ ຂັ້ນທັງເຈັດ
ແມ່ນໄພພິບັດສຸດທ້າຍທັງເຈັດ ທີ່ຖືກສົ່ງລົງມາເໝືອດໂຮມຂອງພວກສັນຕະປາປາ.
ບົນປະສານຢູ່ກັບສົງເຫຼົ່ານີ້ ຍັງມີເຫດການອື່ນອີກຫຼາຍປະການ,
ຖັກທ່ຽວໄປຄືດັ່ງສາຍນ້ຳສາຂາທີ່ໄຫຼມາສົມທົບ, ແລະເຕັມເຕັມແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ,
ຈົນກວ່າທັງໝົດນັ້ນຈະສົນສຸດພາພວກເຮົາເຂົ້າໄປສູ່ມະຫາສະຫມຸດແຫ່ງນິລັນດອນ."

"ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ, ນີ້ແມ່ນແຜນການແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງໂຢຮັນໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ.
ແລະຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປາກຖະໜາຈະເຂົ້າໃຈພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້
ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ຢ່າງລະອຽດຖ້ວນກ່ຽວກັບພາກສ່ວນອື່ນໆຂອງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຮູບພາບແລະອະນຸພາບໃນຄຳພະຍາກອນນີ້ ມີໄດ້ຖືກອະທິບາຍໄວ້ທັງໝົດໃນພຣະທຳນັ້ນເອງ,
ແຕ່ຈະຕ້ອງຄົ້ນພົບໃນບັນດາຜູ້ພະຍາກອນອື່ນໆ ແລະຖືກອະທິບາຍໃນພຣະຄຳພີຂີ້ອີ່ມ. ເພາະສະນັ້ນ
ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ຢ່າງແຈ້ງວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກຳນົດໃຫ້ມີການສຶກສາພຣະວັດຈະນະທັງໝົດ
ແມ່ນແຕ່ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄວາມຮູ້ອັນແຈ້ງຊັດກ່ຽວກັບພາກໃດພາກໜຶ່ງ." William Miller, Miller's
Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

ຈົງສັງເກດວ່າ ມົນເລີ

ເຂົ້າໃຈບາດແຜເຈັບປວດເຈັດປະການສຸດທ້າຍວ່າເປັນການພິພາກສາເຈັດປະການຕາຍຂອງສັນຕະປາບາ. ລາວບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ ໂຮມຂອງສັນຕະປາບາໄດ້ຮັບບາດແຜເຖິງຕາຍຊົງຈະໄດ້ຮັບການປົນປົວ.

ລາວຮັບຮູ້ເກເຂົ້າເຈັດວ່າເປັນ

“ປະຫວັດຂອງການພິພາກສາພິເສດແລະຮ້າຍແຮງເຈັດປະການທຶຖິກສົງມາເຫນືອໂລກ ຫຼືອານາຈັກໂຮມ,” ແຕ່ບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງອານາຈັກໂຮມນອກຮີດ ແລະ ໂຮມຂອງສັນຕະປາບາ. ເພາະສະນັ້ນ ຄວາມສາມາດຂອງລາວໃນການເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເກເຂົ້າສີອັນທຳອິດ ແລະ ເກເຂົ້າສາມອັນສຸດທ້າຍຈົງມີຂອບເຂດຈຳກັດ.

ມົນເລີບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າ ການພິພາກສາທຶຖິກນຳມາຕັດຕໍາໂຮມນັ້ນ ແມ່ນການຕອບສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ການບັງຄັບຖືວັນອາທິດ, ເພາະວ່າພວກມົນເລີໃຫຍ່ໆຄົນນະມັດສະການໃນວັນອາທິດຢູ່ໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກເຂົາ. ມົນເລີຖືກຕ້ອງໃນການຮັບຮູ້ວ່າ ສຽງແກທັງຫຼາຍເປັນການພິພາກສາທຶຖິກໂຮມ, ແຕ່ເຫດຜົນຈຳເພາະທຶການພິພາກສານັ້ນຖືກນຳມາ, ແລະຂໍ້ແຍກຕ່າງລະຫວ່າງສຽງແກສີອັນທຳອິດກັບສາມອັນສຸດທ້າຍ ຍັງມີຢ່າງຈຳກັດ ຫຼືອາດບໍ່ມີເລີຍ. ດ້ວຍທັດສະນະທີ່ຈຳກັດນັ້ນ, “ເພັດພອຍ” ຂອງສາມວິບັດຂອງອິດສະລາມ ຈົ່ງຍົງຄົງຖືກບັນຈຸໄວ້ໃນແຜນພາບທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຖືກຊົງນຳພາໂດຍພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະບໍ່ຄວນຖືກດັດແປງ.

ການຈຳແນກຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນຄຳພະຍາກອນຜູ້“ສະຫລາດ” ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ດົນໃຈບັນດາບຸລຸດບໍລິສຸດຜູ້ທີ່ຂຽນພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ຄົວບຄຸມການງານຂອງບັນດາຜູ້ຊ້າຍທີ່ແປພຣະຄຳພີ King James ອີກດ້ວຍ, ແລະພຣະອົງຍັງກ່າວໄວ້ໂດຍຈົ່ງໃຈວ່າ ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ການຄຸ້ມຄອງຈາກສະຫວັນໃນລັກສະນະດຽວກັນນັ້ນ ໃນການຈັດເຮັດແຜນພາບສັກສິດທັງສອງ.

“ເພັດພອຍ” ຂອງ Miller ກ່ຽວກັບແກທຣັມເປັດທິຫ້າ, ທິຫິກ ແລະ ທິເຈັດ (ອິສະລາມ) ສ່ອງແສງສວ່າງກວ່າເກົ່າສິບເທົ່າໃນວັນສຸດທ້າຍ, ເພາະມັນຊີ້ບອກເຖິງຫົວຂໍ້ຂອງການຮ້ອງຮຽກຕອນທຸ່ງຄົນຄັ້ງສຸດທ້າຍ. ຫົວຂໍ້ຂອງການຮ້ອງຮຽກຕອນທຸ່ງຄົນໃນປະຫວັດສາດ Millerite ແມ່ນວັນທີແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງຊ່ວງເວລາຄຳພະຍາກອນ, ແລະໃນຄວາມໝາຍນີ້ ຂ່າວສານ “ການຮ້ອງຮຽກຕອນທຸ່ງຄົນ” ຂອງວັນສຸດທ້າຍ (ຊຶ່ງແມ່ນຂ່າວສານເລື່ອງອິສະລາມຂອງວິບັດຄັ້ງທີສາມ) ໄດ້ຖືກເປັນແບບໄວ້ໂດຍວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ວັນທີນັ້ນໃນປະຫວັດສາດ Millerite ເປັນແບບຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້, ແລະທັງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ແລະ ກົດໝາຍວັນອາທິດ ຕ່າງໆໄດ້ຖືກເປັນແບບໄວ້ໂດຍໄມ້ກ້າງແຂນ, ຊຶ່ງເປັນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງການເຂົ້າສູ່ຢ່າງມີໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ.

“ເພັດພອຍ” ຂອງມົນເລີ ກ່ຽວກັບແກທຣັມເປັດທິຫ້າ, ທິຫິກ ແລະ ທິເຈັດ (ອິດສະລາມ) ສ່ອງປະກາຍສະຫວ່າງຍິ່ງຂຶ້ນເຖິງສິບເທົ່າໃນວັນສຸດທ້າຍ, ເພາະມັນລະບຸອິດສະລາມໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບແກ່ນຫົວຂໍ້ຂອງຂະບວນການປະຕິຮູບໃນວັນສຸດທ້າຍ, ຊຶ່ງກໍຄືອິດສະລາມແຫ່ງວິບັດຄັ້ງທີສາມ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຖານະທີ່ເປັນແກ່ນຫົວຂໍ້ຂອງຂະບວນການປະຕິຮູບສຸດທ້າຍຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ, ມັນໄດ້ຖືກວາງແບບໄວ້ໂດຍແກ່ນຫົວຂໍ້ຂອງແຕ່ລະຂະບວນການປະຕິຮູບກ່ອນໜ້າ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນແກ່ນຫົວຂໍ້ຂອງ “ການຟື້ນຄືນຊີວິດ” ໃນຂະບວນການປະຕິຮູບຂອງພຣະຄຣິດ, ແກ່ນຫົວຂໍ້ຂອງ “ເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ” ໃນປະຫວັດຂອງພວກມົນເລີໂຮມ, ແກ່ນຫົວຂໍ້ຂອງ “ຫີນແຫ່ງພຣະເຈົ້າ”

ໃນຂະບວນການປະຕິຮູບຂອງດາວິດ ຫຼືແກ່ນຫົວຂ້ອງ "ພັນທະສັນຍາ" ໃນຂະບວນການປະຕິຮູບຂອງໂມເຊ. ບ່ອນຈະເປັນເຫດການແຫ່ງໄມກ້າງແຂນ, ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ຫຼືຫົວຂ້ອງຂອງຂະບວນການປະຕິຮູບ, ທຸກໆ ວັນທີ ແລະ ທຸກໆ ຫົວຂໍ້ວັນແຕ່ເປັນຄໍາຖາມແຫ່ງການທົດສອບຊີວິດຫຼືຄວາມຕາຍສໍາລັບຊົນຮຸ່ນໃນເວລານັ້ນ. "ອັນມະນີ" ຂອງ Miller ກ່ຽວກັບວິບັດສາມປະການຂອງອິສລາມ ແມ່ນຄໍາຖາມແຫ່ງການທົດສອບຊີວິດຫຼືຄວາມຕາຍ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແທນຄວາມໄວ້ໃນຄໍາອະນຸຍາດເລື່ອງພົມມະຈັນສົບຄົນ ໃນແງ່ຂອງ "ນໍ້າມັນ." ອັນມະນີຂອງ Miller ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຄວາມຜັນຂອງລາວໄດ້ສ້າງປະກາຍດັ່ງດວງອາທິດ, ແຕ່ໃນຕອນທ້າຍແຫ່ງຄວາມຜັນຂອງລາວ ມັນໄດ້ສ້າງປະກາຍ "ສວ່າງກວ່າເກົ່າສົບເທົ່າ". ອັນມະນີຂອງ Miller ໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກ Millerites ເປັນດັ່ງນໍ້າມັນກາດ (ນໍ້າມັນຕະກຽງ), ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ ອັນມະນີເຫຼົ່ານັ້ນເປັນເຊື້ອໄຟຈະຫຼອດ!

ພວກ Millerites ໄດ້ເຂົ້າໃຈ

ແລະໄດ້ນໍາໃຊ້ຄໍາພະຍາກອນເລື່ອງເວລາກ່ຽວກັບອິດສະລາມແຫ່ງໄຟພິບັດທິສອງຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ຊຶ່ງໄດ້ສໍາເລັດລົງໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບໄຟພິບັດທິສາມ, ຊຶ່ງແມ່ນແກບທິຈັດ, ບໍ່ສາມາດເຫັນໄຟພິບັດທິສາມມາເຖິງໃນຖານະການພິພາກສາເໜືອອານາຈັກທິບິກແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນໃນພຣະຄໍາພີ, ເພາະພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຫັນອານາຈັກທິບິກ ຍັງບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງອານາຈັກທິບິກແຫ່ງຄໍາພະຍາກອນໃນພຣະຄໍາພີ. ແຕ່ "ແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່" ກ່ຽວກັບພຣະນິມິດທິໄດ້ປະທານແກ່ Miller ຈະສ້າງສະຫວ່າງແຈ້ງກວ່າເກົ່າສົບເທົ່າໃນ "ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ" ແຫ່ງວັນສຸດທ້າຍ.

ຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ຖືກແທນໄວ້ທັງສອງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກຸກ

ໂດຍແກ່ນແທ້ແລ້ວແມ່ນຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ສໍາເລັດແລ້ວໃນປະຫວັດສາດອະດີດ. ແຜນພາບຕ່າງໆໄດ້ອີງຢູ່ເທິງຄໍາພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລາທີ່ມີນິເວດໄດ້ຖືກນໍາໃຫ້ຮ່ວມຮວມເຂົ້າດ້ວຍກັນ, ແລະຄໍາພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລາທັງໝົດນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວພາຍໃນປີ 1844. ຄໍາພະຍາກອນກ່ຽວກັບເວລາເຫຼົ່ານັ້ນຈະສ້າງສະຫວ່າງແຈ້ງຍິ່ງຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ ເພາະວ່າພວກມັນຈະຖືກເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງແມ່ນຢ່າງໃດໃນວັນນີ້ ກໍແມ່ນຢ່າງນັ້ນໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມີນິເວດ, ແຕ່ພວກມັນບໍ່ມີການທໍານາຍເວລາໂດຍກົງສໍາລັບວັນສຸດທ້າຍ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ພວກມັນໄດ້ຈັດຫາແບບຢ່າງພະຍາກອນທີ່ຊ້ຳຮອຍຂອງປະຫວັດສາດຕ່າງໆທີ່ພວກມັນເຄີຍແທນໄວ້ໃນອະດີດ, ແຕ່ດ້ວຍອັນມະນີບາງປະການຂອງມີນິເວດການທໍານາຍອະນາຄົດກໍຖືກແທນໄວ້ໂດຍກົງ.

ພຣະກົດຂອງພຣະຄຣິດໃນພຣະວິຫານສະຫວັນຊຶ່ງໄດ້ລົງຂຶ້ນໃນປີ 1844 ນັ້ນ

ຍັງຄົງດໍາເນີນຕໍ່ໄປຈົນກວ່າພຣະກົດນັ້ນຈະສໍາເລັດ. ຄໍາພະຍາກອນເລື່ອງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ, ແລະພຣະກົດແຫ່ງການຊໍາລະໃຫ້ສະອາດທິຄໍາພະຍາກອນນັ້ນໄດ້ຊີ້ບອກໄວ້, ຍັງຄົງ "ຢູ່ໃນຂະບວນການແຫ່ງການສໍາເລັດຕາມ," ດັ່ງທີ່ Sister White ໄດ້ກ່າວໄວ້ກ່ຽວກັບແມ່ນໍ້າ Ulai ແລະ Hiddekel, ດັ່ງນັ້ນ ຄໍາພະຍາກອນນັ້ນຈຶ່ງມີການສໍາເລັດຕາມໃນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງໂລກ.

"ແສງສະຫວ່າງທິດານເືອນໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ ນັ້ນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ໂດຍສະເພາະສໍາລັບວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້. ນິມິດທັງຫຼາຍທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນຢູ່ແຄມແມ່ນໍ້າອູລາຍ ແລະ ຮີດເດເກນ, ອັນເປັນແມ່ນໍ້າໃຫຍ່ທັງຫຼາຍແຫ່ງຊີນີ, ບັດນີ້ກໍາລັງຢູ່ໃນຂະບວນການແຫ່ງການສໍາເລັດຕາມ, ແລະ ເຫດການທັງປວງທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ນັ້ນ ຈະເກີດຂຶ້ນໃນໂງ່ນນີ້." Testimonies to Ministers, 112.

ບາງສ່ວນຂອງນິມິດໃນພຣະທັມດານເືອນ ບົດທີ 7 ແລະ 8, ຊຶ່ງຢູ່ໃນສອງຕາຕະລາງນັ້ນ, ຍັງເປັນເຫດການໃນອະນາຄົດ,

ເພາະວ່າທັງສອງລ້ວນຊື່ບອກເຖິງພາລະກົດໃນສະຖານນະມັດສະການຂອງພຣະຄຣິດ. ແຕ່ປະຫວັດສາດຂອງອານາຈັກຕ່າງໆໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີໃນສອງບົດນັ້ນ ສົນສຸດລົງດ້ວຍໂຣມຂອງສັນຕະປາບາໄດ້ຮັບບາດແຜແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງມັນ. "ຫິນ" ຫຼື "ຖືກຕັດອອກຈາກພູ ໂດຍບໍ່ອາໄສມື", ແລະອານາຈັກທີ່ແບດໃນດານເຮນ 2 ຍັງເປັນເຫດການໃນອະນາຄົດ. ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງສິ່ງທີ່ຖືກນຳສະແດງໄວ້ໃນແຜນພາບ ໃນຄວາມກ່ຽວພັນກັບດານເຮນ ບົດທີ 2, 7 ແລະ 8 ນັ້ນ ໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ.

ພະລາຊະກົດຂອງພຣະຄຣິດໃນສະຖານນະບໍລິສຸດ ແລະ ວິບັດຄົງທຶນສາມຂອງອົດສະລາມ ໂດຍແກ່ນແທ້ແລ້ວແມ່ນ ສອງຫົວຂໍ້ທີ່ເປັນຕົວແທນປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນພາຍຫຼັງເວລາຂອງພວກມັນເລີ່ມຕົ້ນ. ຄຽງຄູ່ກັບສອງຫົວຂໍ້ນັ້ນ ຍັງມີປະຫວັດສາດໃນວັນສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງຖືກສຳແດງໄວ້ໂດຍແບບຢ່າງ ເມື່ອແຜນພູມທັງສອງຖືກນຳມາຮວມກັນໄວ້ເທິງເສັ້ນດຽວ. ເມື່ອເຮັດດັ່ງນັ້ນ ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນປີ 1843 ດັ່ງທີ່ຖືກສຳແດງໄວ້ໃນແຜນພູມທຳອິດ ກໍ່ພົບການແກ້ໄຂຂອງມັນໃນແຜນພູມທີສອງ. ເມື່ອຮວມກັນແລ້ວ ມັນທັງສອງກໍ່ກາຍເປັນໂຕເກີດ ແລະ ຊື່ບອກເຖິງ "ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້" ຂອງພຳຮ້ອງທັງເຈັດ, ຊຶ່ງໃນບັດນີ້ກຳລັງຖືກເປີດຜະນຶກ ໂດຍເຊື່ອມໂຍງກັບການເປີດຜະນຶກພຣະນິມິດແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

"ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້" ນັ້ນຖືກຈັດວາງໄວ້ເທິງພື້ນຖານຂອງ "ຄວາມຈິງ" ຊຶ່ງແມ່ນອັກສອນຮີບຣູສາມຕົວ ເມື່ອນຳມາປະກອບກັນແລ້ວກໍ່ເກີດເປັນຄຳວ່າ "ຄວາມຈິງ." ຄຳນີ້ຖືກປະກອບຂຶ້ນຈາກອັກສອນຕົວທຳອິດ, ຕົວທີສິບສາມ, ແລະຕົວສຸດທ້າຍຂອງອັກສອນຮີບຣູ ແລະສະແດງເຖິງພຣະເຢຊູ ບ່ວນແຕ່ໃນຖານະເປັນຄວາມຈິງທຳອິດ, ແຕ່ຍັງເປັນ Alpha ແລະ Omega ອີກດ້ວຍ. "ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້" ເລີ່ມຕົ້ນແລະຈົບລົງດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ, ແລະມີການກະບົດຢູ່ກາງ, ເພາະວ່າ "ສິບສາມ" ເປັນຕົວເລກທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງການກະບົດ.

ປີ 1843 ທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນແຜນພາບທຳອິດ ຊື່ບອກເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ແລະການມາເຖິງຂອງໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ. ໄລຍະເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້ານັ້ນນຳໄປສູ່ການມາເຖິງຂອງຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນ, ບ່ອນທີ່ການກະບົດຂອງພວກຍິງພົມມະຈາລິທຶງຖືກເປີດເຜີຍ. ຈາກນັ້ນ ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນຖືກປະກາດໄປຈົນເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍ. "ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້" ຂອງສຽງຮ້ອງຕອນທ່ຽງຄົນນັ້ນ ຖືກທຳຊ້າອີກ (ຢ່າງກົງທຸກຕົວອັກສອນ) ໃນວັນສຸດທ້າຍ.

"ຂ້າພະເຈົ້າຖືກກ່າວອ້າງເຖິງຄຳອຸປະມາເລື້ອຍໆວ່າດ້ວຍພົມມະຈາລິທຶງ, ໃນນັ້ນຫ້າຄົນສະຫລາດ ແລະ ຫ້າຄົນໄຮ້. ຄຳອຸປະມານີ້ໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ຈະສຳເລັດຕາມຕົວອັກສອນທຸກປະການ, ເພາະມັນມີການປະຍຸກຕໍ່ເປັນພິເສດສຳລັບເວລານີ້, ແລະ ເໝືອນດັ່ງຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຶນ, ມັນໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ຈະຍັງຄົງເປັນຄວາມຈິງສຳລັບປະຈຸບັນຈົນເຖິງວາລະສິ້ນສຸດຂອງເວລາ." Review and Herald, August 19, 1890.

ເມື່ອເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງແລ້ວ, ຄຳຖະແຫຼງກ່ອນໜ້ານີ້ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ກຸ່ມຄົນພຽງແຕ່ກຸ່ມດຽວໃນວັນສຸດທ້າຍທີ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະເປັນທັງພົມມະຈາລິທຶງ ຫຼື ພົມມະຈາລິທຶງບິນຍາ ຄື ຄົນທີ່ຢູ່ພາຍໃນກຸ່ມໜຶ່ງທີ່ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງ. ຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ກຳລັງເກີດເວລາເນື່ອງຊ້າ, ແລະອຸປະມານທີ່ "ໄດ້ສຳເລັດແລ້ວ ແລະ ຈະສຳເລັດຢ່າງຕັ້ງຕາມທຸກຕົວອັກສອນ" ນັ້ນ ຕັ້ງຢູ່ເທິງຜົນກະທົບທີ່ເກີດຂຶ້ນພາຍໃນບັນດາພົມມະຈາລິ ໃນຊ່ວງເວລາເນື່ອງຊ້າທີ່ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ. ຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນທີ່ໄດ້ສັງເກດ "ພະຍານທັງສອງ" ຢູ່ໃນຖະໜົນຂອງເມືອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນກະດູກແຫ້ງທີ່ຕາຍແລ້ວໃນທຸບເຂົ້າແຫ່ງຄວາມຕາຍ

ໄດ້ກົດຂຶ້ນໃນວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020. ໂດຍພາບລວມແລ້ວ Adventism ບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມກັບຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນ. ຖ້າຈະເວົ້າຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຂົາກັບສະຫຼອງການພະຍາກອນທີ 18 ໃນຂະນະທີ່ "ພະຍານທັງສອງ" ນອນຖືກສັງຫານຢູ່ໃນຖະໜົນ. "ຢ່າງຕັ້ງຕາມທຸກຕົວອັກສອນ" ໝາຍເຖິງ "ຢ່າງຕັ້ງຕາມທຸກຕົວອັກສອນ".

ໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການ Millerite, ຊົນຊາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາເກົ່າ (ຝ່າຍ Protestantism) ໄດ້ສະເຫຼີມສະຫຼອງການຄາດຄະເນທຜິດພາດຂອງປີ 1843 (ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ), ແລະໃນຈຸດນັ້ນເອງພວກ Protestant ໄດ້ກ້າວພົ້ນຂອບເຂດແຫ່ງເວລາທົດສອບແຫ່ງການຟື້ນຟູຂອງພວກເຂົາ. ເວລາແຫ່ງການທົດສອບນັ້ນໄດ້ລົ້ມຕົ້ນໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ເມື່ອທູດສະຫວັນຜູ້ຊົງລົດໃນ Revelation ten ໄດ້ລົງມາ ໃນການສຳເລັດຄົບຖ້ວນຂອງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາຂອງວິບັດປະການທີສອງ (Islam). ພວກ Protestant ໄດ້ປະຕິເສດເວລາພະຍາກອນໃນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ, ເພາະການຄາດຄະເນທຜິດພາດນັ້ນໄດ້ມອບຂ້າງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອຈະບໍ່ສືບສອບຫາຄວາມຈິງອີກຕໍ່ໄປ. ຫົວຂໍ້ຂອງ waymarks ທັງໝົດໃນປະຫວັດສາດ Millerite ແມ່ນ "ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາ".

ໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001, ທູດສະຫວັນແຫ່ງພຣະນິມິດ ບົດ 18 ໄດ້ລົງມາໃນເວລາທີ່ຄຳພະຍາກອນເຖິງວິບັດຄັ້ງທີສາມ (ອົດສະລາມ) ສຳເລັດບັນລຸ, ຫົວຂໍ້ຂອງເຄື່ອງໝາຍທາງທັງໝົດໃນວັນສຸດທ້າຍແມ່ນອົດສະລາມ. ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງການຊຳລະຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາເກົ່າ, ເພາະໃນເວລານັ້ນຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາເກົ່າໄດ້ຮັບຂ້າງເພື່ອຈະບໍ່ສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງອີກຕໍ່ໄປ. ແລ້ວເວລາແຫ່ງການທົດສອບກໍໄດ້ລົ້ມຕົ້ນສຳລັບ "ພວກພົມມະຈາລີ" ໃນວັນສຸດທ້າຍ, ເພາະການທົດສອບຂອງຜູ້ຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາເກົ່າທີ່ໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນດ້ວຍການລົງມາຂອງທູດສະຫວັນ ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ. ດັ່ງນັ້ນ ການທົດສອບຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກນຳສະເໜີເປັນພວກພົມມະຈາລີຈຶ່ງໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນ, ແລະຂະບວນການແຫ່ງການທົດສອບນັ້ນໃນທີ່ສຸດຈະສຳເລັດໃຫ້ປະຈຸກວ່າ ພວກພົມມະຈາລີເປັນຝ່າຍໃໝ່ ຫຼື ຝ່າຍມືບິນຍາ.

ລະຫວ່າງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍ ມີຂ່າວສານແຫ່ງການຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ. ຫົວຂໍ້ຂອງຂ່າວສານແຫ່ງການຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນສຳລັບພວກ Millerites ແມ່ນ "ເວລາ", ແລະ ຫົວຂໍ້ຂອງຂ່າວສານແຫ່ງການຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນໃນວັນສຸດທ້າຍແມ່ນ "ອົສະລາມ". ໃນຄວາມຝັນຂອງ Miller ລາວຖືກປຸກໃຫ້ຕົ້ນດ້ວຍສຽງໂຮ່ຮ້ອງ (ສຽງຮ້ອງ), ແລະ ໃນເວລານັ້ນ ເພັດພອຍຂອງລາວສ່ອງແສງສົດໃສກວ່າເກົ່າສົບເທົ່າ. ເພັດພອຍເທິງແຜນພູມທີ່ຊີ້ບອກໂດຍກົງເຖິງຄຳພະຍາກອນສຳລັບວັນສຸດທ້າຍ ຄື ອົສະລາມ ແລະ ການພິພາກສາສືບສວນ. ດັ່ງນັ້ນ ການທົດສອບຂອງ "ຂ່າວສານ" ແຫ່ງການຮ້ອງເວລາທຸ່ງຄືນ ແລະ ຂອງ "ປະສົບການ" ທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການພິພາກສາສືບສວນ ບໍ່ໄດ້ມີສຳລັບປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາເດີມ ແຕ່ມີສຳລັບຜູ້ທີ່ປະກາດຕົນວ່າເປັນພວກພົມມະຈາລີສຸດທ້າຍ.

ພາບປະກອບທີ່ປາກົດຂຶ້ນເມື່ອນຳແຜນພູມທັງສອງມາລວມກັນ, ຊຶ່ງຊີ້ບອກປະຫວັດສາດຕັ້ງແຕ່ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຈົນເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນເວລາທີ່ "ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້" ຂອງເຈດີຜ້າຮ້ອງກຳລັງເກີດຂຶ້ນນັ້ນ, ພາລະກົດສຸດທ້າຍຂອງການພິພາກສາຕໍ່ສວນກຳລັງຖືກດຳເນີນໃຫ້ສຳເລັດ. ພາລະກົດສຸດທ້າຍນັ້ນຄືການປະທັບຕາຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າຄົນ, ແລະມັນເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງ "ເວລາແຫ່ງຄວາມລຳບາກຍາກເຂັ້ມ" ຂອງດານເອນ 9, ໃນລະຫວ່າງການທີ່ບັນດາປະຊາຊາດໂກດຮ້າຍຂຶ້ນໃນພຣະນິມິດ 11, ການຍັບຍັ້ງ "ລົມທັງສີ" ໃນພຣະນິມິດບົດ

7, "ການຍັບຍັງລົມກຳໃນວັນແຫ່ງລົມຕາເວັນອອກ" ຂອງເອຊາຢາບົດ 27, ແລະການຄວບຄຸມ
"ມ້ອນໂກດຮ້າຍທຶກລັງພະຍາຍາມຫຼຸດພົ້ນອອກໄປ ແລະນຳຄວາມຕາຍກັບຄວາມພິນາດມາສູ່ໂລກ."
ພະຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ເປັນຕົວແທນຂອງອິດສະລາມແຫ່ງວິບັດຄົງທຶສາມ
ດັ່ງທຶກຶກນຳສະແດງໄວ້ໃນແຜນພູມອັນສັກສິດ.

ອົງປະກອບຫຼັກສາມປະການຂອງແຜນພາບສັກສິດສອງສະບັບຂອງຮາບາກຸກ
ຊຶ່ງເຈາະຈົງກ່າວເຖິງເຫດການທີ່ຍິ່ງເປັນອະນາຄົດໃນເວລາທີ່ແຜນພາບນັ້ນຖືກຈັດພິມ ຄື
ການປະທັບຕາຂອງຫນຶ່ງແສນສີສິບສິ້ນ, ອິດສະລາມ, ແລະ
ການສຳເລັດເຕັມຂອງຄຳອຸປະມາເລື່ອງພິມມະຈາຣີສິບຄົນ.
ແຜນພາບເຫຼົ່ານັ້ນຊື່ໃຫ້ເຫັນຂະບວນການທົດສອບແລະການປະທັບຕາ ທັງໃນດ້ານ "ປະສົບການ" ແລະ
"ຂ່າວສານ." ປະສົບການທີ່ຈຳເປັນສຳລັບພິມມະຈາຣີເື່ອງຄົນຫນຶ່ງ ຄື "ພຣະຄຣິດຢູ່ໃນທ່ານ
ຄຣິດວາມຫວັງແຫ່ງລັດສະໝີພາບ",
ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມສົມບູນພ້ອມທຶກຶກເປັນຕົວແທນໂດຍຫນຶ່ງແສນສີສິບສິ້ນ.

ແມ່ນແຕ່ເຂົ້າລັກລັບທີ່ໄດ້ຖືກຊ່ອນໄວ້ຕະຫຼອດບັນດາຍຸກສະໄໝ ແລະຕະຫຼອດບັນດາຊົ່ວຄາຍຄົນ
ແຕ່ບັດນີ້ໄດ້ຖືກສຳແດງໃຫ້ປະຈຳແກ່ພວກວິສຸດຂອງພຣະອົງ; ແກ່ພວກເຂົານັ້ນ
ພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງຈະໃຫ້ຮູ້ວ່າ
ຄວາມຮັ່ງມີແຫ່ງລັດສະໝີຂອງຂໍ້ລັກລັບນັ້ນໃນທຳມະກາງພວກຕ່າງຊາດແມ່ນອັນໃດ; ຊຶ່ງກໍຄື
ພຣະຄຣິດສະຖິດຢູ່ໃນທ່ານ ອັນເປັນຄວາມຫວັງແຫ່ງລັດສະໝີພາບ: ພຣະອົງນັ້ນແຫຼະທິພວກເຮົາປະກາດ
ໂດຍຕັກເຕືອນມະນຸດທຸກຄົນ ແລະສັງສອນມະນຸດທຸກຄົນດ້ວຍສະຕິບັນຍາທຸກປະການ;
ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະນຳສະເໜີມະນຸດທຸກຄົນໃຫ້ສົມບູນໃນພຣະຄຣິດເຢຊູ ໂກໂລຊາຍ 1:26–28.

ຄົນຫນຶ່ງແສນສີສິບສິ້ນ ຖືກນຳສະເໜີໃນຖານະເປັນກຸ່ມຊົນທີ່ໄດ້ອອກມາຈາກ "ການເປັນເຊື້ອ".
ການເປັນເຊື້ອທຶກຶກນຳສະເໜີໂດຍກົງໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ ຄື
ການເປັນເຊື້ອໃນສະພາບທີ່ນອນຕາຍຢູ່ໃນຖະໜົນເປັນເວລາສາມວັນເຄັງ ດັ່ງທຶກຶກນຳສະເໜີໄວ້ໃນ ພຣະນິມິດ
ບົດ 11. ການເປັນເຊື້ອແຫ່ງຄວາມຕາຍເຊິ່ງສັນຍະລັກນີ້ເປັນຕົວແທນຂອງ "ເຈັດເທືອ" ໃນ ພຣະນິຕິບັນຍັດ
26, ແລະການເປັນເຊື້ອນັ້ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການສະແດງອອກແຫ່ງການກັບໃຈ
ດັ່ງທຶກຶກສະແດງໄວ້ໂດຍຄຳອະທິຖານຂອງດານເຮອນ ໃນ ບົດ 9.

ເມື່ອກະດູກແຫ້ງຂອງຄົນຕາຍຖືກນຳກັບຄືນສູ່ຊີວິດ, ພວກເຂົາກໍຖືກຍົກຂຶ້ນທັນທີເປັນ "ທຸງສັນຍານ".
ໃນຄວາມຕາຍນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ມີພຣະຄຣິດຢູ່ພາຍໃນພວກເຂົາ ຄຣິດວາມຫວັງແຫ່ງພຣະສິຣິ.
ສ່ວນຫນຶ່ງຂອງການກັບໃຈທີ່ຈຳເປັນຂອງພວກເຂົາ ຄືການຍອມຮັບວ່າພວກເຂົາໄດ້ດຳເນີນຢ່າງຕ່ຳ້ນພຣະເຈົ້າ
ແລະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ດຳເນີນຢ່າງຕ່ຳ້ນພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ.
ເມື່ອພວກເຂົາບັນລຸຂໍ້ກຳນົດທຶກຶກຊື່ບອກໄວ້ໃນຄຳພະຍາກອນນັ້ນ ພຣະຄຣິດກໍ
"ສະເດັດມາຍັງພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຢ່າງກະທັນຫັນ", ແລະ "ປະສົບການ"
ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຈະເປັນສະມາຊິກຂອງທຸງສັນຍານທຶກຶກຍົກຂຶ້ນນັ້ນກໍບັນລຸໄດ້.

"ປະສົບການ" ທຶກຶກສະແດງໃຫ້ເຫັນເມື່ອແຜນພູມສອງອັນຖືກນຳມາປະກອບເຂົ້າດ້ວຍກັນນັ້ນ
ສຳເລັດລົງໂດຍພຣະລາຊກິດສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຣິດໃນພຣະວິຫານສະຫວັນ. "ປະສົບການ"
ນັ້ນຖືກແທນໄວ້ໂດຍນິມິດ "mareh" ຊຶ່ງເປັນນິມິດແຫ່ງ "ການປາກົດ". "ຂ່າວສານ" ທີ່ຈຳເປັນຄືນິມິດ
"chazon" ແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ. "ຂ່າວສານ"
ນັ້ນຖືກລະບຸວ່າເປັນຂ່າວສານເຖິງການພິພາກສາອັນໃກ້ຈະມາເຖິງຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອໂລກທີ່ກະບຽນ
ຊຶ່ງຖືກນຳມາໂດຍອິດສະລາມແຫ່ງວິບັດຄົງທຶສາມ.

ໃນປີ 1856, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ການສ້າງເຢຣູຊາເລມຝ່າຍວິນຍານຂຶ້ນໃໝ່ໃນຂະບວນການ Adventism ສຳເລັດລົງ. ພາຍໃຕ້ການມາຮອດຂອງທູດສະຫວັນສາມອົງຕັ້ງແຕ່ 1798 ຈົນເຖິງ 1844, ພຣະວິຫານ Millerite ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນເທິງຮາກຖານ, ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການແທນດ້ວຍ "ອັນມະນີ" ໃນຄວາມຝັນຂອງ Miller, ດັ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການແທນໂດຍຄວາມຈິງຝ່າຍຄຳພະຍາກອນຢູ່ໃນແຜນພູມບຸກເບີກສອງສະບັບ (1843 ແລະ 1850) ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ Habakkuk ບົດທີສອງສຳເລັດ. ຈາກນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງນຳພົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັກກຳແພງແຫ່ງພຣະບັນຍັດວັນລະບາໂຕວັນທິຈັດຂອງພຣະອົງ, ແລະຊົງນຳພວກເຂົາກັບຄືນສູ່ "ທາງເກົ່າ" ຂອງອິສະຣາເອນບູຮານ ເພື່ອໃຫ້ວຽກງານຂອງ "ຖະໜົນສຳລັບໃຫ້ເດີນໃນນັ້ນ" ສຳເລັດ. ແຕ່ວ່າ ທາງເກົ່ານັ້ນລວມເຖິງຄຳສອນໜຶ່ງ ຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງ ຊຶ່ງຖືກອອກແບບໄວ້ເພື່ອທົດສອບ ແລະແຍກພວກເຂົາອອກ. ໃນປີ 1863, Adventism ໄດ້ສອບຕົກໃນການທົດສອບເລື້ອງ "seven times", ແລະໄດ້ລົ້ມເພະເນຈອນຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານແຫ່ງ Laodicea.

ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄວງນີ້, ແລະໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດນັ້ນ ພາລະກົດທີ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສະໜິບເກົ້າປີແຫ່ງການສ້າງຖະໜົນແລະກຳແພງໃຫ້ສຳເລັດໃນຍາມຄວາມລຳບາກຈະສຳເລັດລົງ ດັ່ງທີ່ດານເຮືອນໄດ້ລະບຸໄວ້.

ດັ່ງນັ້ນ ຈົ່ງຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າ ນັບແຕ່ການອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ພົນຝູ່ແລະສ້າງເຢຣູຊາເລມຝ່າຍຂຶ້ນໃໝ່ ຈົນເຖິງພຣະເມຊີອາ ອົງເຈົ້ານາຍ ຈະເປັນເຈດີອາທິດ ແລະຫຼັກສູດສອງອາທິດ; ຖະໜົນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ ແລະກຳແພງດ້ວຍ, ແມ່ນແຕ່ໃນເວລາທີ່ຍາກລຳບາກ. ດານເຮືອນ 9:25.

ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທັງຫມົດສອດຄ່ອງກັນ, ແລະ "ຍຸກເວລາແຫ່ງຄວາມລຳບາກ" ໃນພຣະທຳດານເຮືອນ ກໍໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ເຊັ່ນກັນໃນຂໍ້ຄວາມຈາກ Early Writings ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ພິຈາລະນາຢູ່ນັ້ນ.

"ໃນເວລານັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພາລະກົດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນກຳລັງຈະສົ້ນສຸດລົງ, ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຈະບັງເກີດຂຶ້ນເທິງໂລກ, ແລະບັນດາປະຊາຊາດຈະເກີດຄວາມໂກດເຄື່ອງ, ແຕ່ກໍຍັງຖືກຍັບຍັ້ງໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂັດຂວາງພາລະກົດຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ. ໃນເວລານັ້ນ 'ຝົນປາຍລະດູ' ຫຼືການຊົດຊື່ນຈາກພຣະພັກຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈະມາເຖິງ ເພື່ອປະທານລົດອຳນາດແກ່ສຽງອັນດັງກ້ອງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ, ແລະຈັດຕັ້ງມພວກວິສຸດໃຫ້ຍືນຍົດໄດ້ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ພະພິບັດຈັດປະການສຸດທ້າຍຈະຖືກເທລົງມາ." Early Writings, 85.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

"ຕາບໃດທີ່ຜູ້ທີ່ອ້າງຕົນວ່າຖືຄວາມຈິງຍັງກຳລັງຮັບໃຊ້ຊາຕານ, ເຖິງແຫ່ງນະລົກຂອງມັນຈະບັງທັດສະນະຂອງເຂົາທີ່ມີຕົວພຣະເຈົ້າແລະສະຫວັນ. ເຂົາຈະເປັນເໝືອນຜູ້ທີ່ໄດ້ສູນເສຍຄວາມຮັກແຕ່ເດີມຂອງຕົນ. ເຂົາບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມເປັນຈິງນັ້ນດອນ. ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງມໄວ້ສຳລັບພວກເຮົານັ້ນ ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນ ເຊກາຣີຍາ ບົດ 3 ແລະ 4, ແລະ 4:12-14: 'ແລະຂ້ານ້ອຍກໍທູນຕອບອີກວ່າ, ສອງກົງຕົ້ນຫມາກກອກນີ້ແມ່ນຫຍັງ ຊຶ່ງຜ່ານທ່າສອງທີ່ໄດ້ຖ່າຍນຳມັນຄຳອອກມາຈາກຕົນ? ແລະທ່ານກໍຕອບຂ້ານ້ອຍວ່າ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ດອກຫລົວສົ່ງເຫລົ້ານີ້ແມ່ນຫຍັງ? ແລະຂ້ານ້ອຍທູນວ່າ, ບໍ່ຊາບ, ນາຍຂອງຂ້ານ້ອຍ. ແລ້ວທ່ານຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ສອງອົງນີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືກເຈັມໄວ້ສອງຄົນ, ຜູ້ທີ່ຍືນຍູ້ຂ້າງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນ.'"

"ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງອຸດົມດ້ວຍຊັບພະຍາກອນທັງປວງ. ພຣະອົງບໍ່ຂາດເຄື່ອງມືຫຼືວິທີການໃດໆ. ມັນເປັນເນື່ອງຈາກການຂາດຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ, ຄວາມເປັນຝ່າຍໂລກຂອງເຮົາ, ຄຳເວົ້າອັນເບົາບາງຂອງເຮົາ, ຄວາມບໍ່ເຊື່ອຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງຖືກສະແດງອອກໃນການສົນທະນາຂອງເຮົາ,

ທະຮັດໃຫ້ເງົາມົດມົວມາຊຸມນຸມຢູ່ຮອບຕົວເຮົາ.
ພຣະຄຣິດບໍ່ຖືກສຳແດງໃນຖ້ອຍຄຳຫຼືໃນລັກສະນະນະໄສວ່າເປັນພຣະອົງຜູ້ຊົງນຳຮັກຢ່າງສົມບູນພ້ອມທັງສັນ,
ແລະສູງສົງຄົງກວ່າໝື່ນຄົນ. ເມື່ອຈົດວິນຍານພິຈາລະນາຈະຍົກຕົນເອງຂຶ້ນສູ່ຄວາມອະນິດຈັງໄຮ້ສາລະ,
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍອາດຈະຊ່ວຍມັນໄດ້ພຽງເລັກນ້ອຍ.
ທັດສະນະອັນສົນສາຍຂອງເຮົາເຫັນແຕ່ເງົາ, ແຕ່ບໍ່ອາດເຫັນສະຫງ່າລາສີທີ່ຢູ່ເບື້ອງນອກນັ້ນ.
ບັນດາທຸດສະຫວັນກຳລັງຍຶດກັນລົມທັງສີມິດໄວ້,
ຊົງຖືກພັນລະນາເປັນດັງມ້າດຮ້າຍທີ່ພະຍາຍາມຈະຫຼຸດອອກ ແລະແລ່ນກວາດໄປເທິງຜົວໜ້າໂລກທັງໝົດ,
ນຳເອົາຄວາມພິນາດແລະຄວາມຕາຍໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງມັນ."

"ພວກເຮົາຈະນອນຫຼັບຢູ່ໃນຂອບເຂດອັນໃກ້ຊິດຂອງໂລກນິລັນດອນນັ້ນບໍ? ພວກເຮົາຈະຊືຊາ ເຢັນຊາ
ແລະເປັນດັງຄົນຕາຍບໍ? ໂອ, ຂ້າໃຫ້ໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາມີພຣະວິນຍານ
ແລະລົມຫາຍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຖືກຊົງເປົ່າເຂົ້າໃນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ເພື່ອພວກເຮົາຈະຢືນຊັ້ນເທິງຕົນຂອງຕົນ ແລະມີຊີວິດ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຫັນວ່າ ທາງນັ້ນແຄບ
ແລະປະຕູນັ້ນຄັບແຄບ. ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົາຜ່ານເຂົ້າໄປທາງປະຕູອັນຄັບແຄບນັ້ນແລ້ວ
ຄວາມກວ້າງຂອງມັນບໍ່ມີຂອບເຂດ." Manuscript Releases, volume 20, 217.